

disse Punkter ere af den Bestaaffenhed, at kun en længere Undersøgelse og en længere Tids Erfaring kunne stille den ærede Ordfører og mig imellem. Men der bliver tilbage fra hiint Evar en mere personlig Side, hvortil det neppe kan være uberegtiget, at jeg nu vender et Dieblif tilbage. Den ærede Ordfører havde følt sig stærkt afficeret af Uttringer, jeg havde brugt Dagen iforveien. Jeg troer nu, at disse Uttringer ere blevne misforstaaede i flere Retninger af den ærede Ordfører. Jeg har idetmindste ved at gennemlæse mine Uttringer i Tidenden ikke fundet, at han havde Ret til at opfatte dem, som han har gjort. Derhos maa jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ikke var uden særlig Foranledning til at udtale mig paa den Maade, som jeg gjorde i Begyndelsen af min Tale. Da nemlig den ærede Ordfører ved denne Sags første Behandling havde holdt det Foredrag, der blev Grundlaget for saa saare Meget af det, som senere har været forhandlet her, blev det haade her i Salen og udenfor den fremhævet som et betydningsfuldt Moment, at disse Udtalelser om de noget for høie Lønninger vare komne frem fra en Mand, der maatte betragtes som staaende paa Embedsmændenes Side. Da nu min Overbeviisning er den, at denne Opfattelse af den ærede Ordførers Stilling er ganske urigtig, havde jeg en naturlig Opfordring til at betone, hvorledes jeg saae hans Stemning og Tilhøielighed i denne Retning, og derfor var det, at jeg betegnede ham som haard paa Statens Side ligeoverfor Embedsmændene. Jeg troer, som sagt, at den ærede Ordfører har gjort mig Uret; han har lagt en Betydning i mine Ord, som jeg er ganske sikker paa ikke at have havt til Hensigt at give dem, og som jeg heller ikke troer, at de objectivt kunne siges at have. Men det er jo ofte muligt, at Tonen kan indeholde Noget, som selve Ordene ikke give, og hvis Saadant maatte være Tilfældet her, skulde jeg af mit fuldeste Hjerte have gjort den ærede Ordfører min Undskyldning, dersom ikke den Omstændighed var, at han efter min Mening i sit Evar har taget langt Mere end Necessarier. Jeg kan forsikre den ærede Ordfører om, at, hvis

han paa nogen Maade har følt sig saaret eller krenket ved mine Uttringer imod ham, da er det Samme i rigeligt Maal Tilfældet paa min Side ved den Maade, hvorpaa han har besvaret dem.

Jeg skal hermed forlade den personlige Side af Sagen for at vende mig til de to Forslag, der her foreligge til Behandling. Ved det første af dem, det, som nys blev motiveret af den ærede Rigsdagsmand for Mors (Schjørring), skal jeg bemærke, at det neppe er nødvendigt at indsætte den Art Bestemmelser i Love, men at det maa ansees for fuldkommen tilstrækkeligt, at Rigsdagen ligeoverfor Administrationen udtaler sine Ønsker i den Retning, idet man kan være fuldkommen forvisset om, at Ministrene ikke ville unddrage sig at opfylde slige Anmodninger, hvormod det let kunde være, at en ubetinget Lovbestemmelse kunde medføre større Consequenter, end man i første Dieblif er i Stand til at overse. En saadan skal jeg nævne. Jeg troer ikke, det paa nogen Maade kan gaae an at opstille som givet, at det i Uendningsforslaget nævnte Blad skulde være pligtigt til uden Betaling at optage den Art Besjendtgjørelser, og jeg skjønner ikke, at Circulæret af 1856 om Skolelærereembeder, selv om det i og for sig maatte være berettiget, vilde kunne føre til at paalægge den „Berlingske Tidende“ yderligere den Forpligtelse at optage flere Besjendtgjørelser om ledige Poster uden Betaling. Der eksisterer, hvad vi ofte have havt Leilighed til at gjøre gjældende her i Thinget, intet Privilegium længere for den „Berlingske Tidende“. Dette Forhold er forsvundet, ophørt, det er ikke mere til, og selv om der endnu i Formen udstedes et Privilegium, har det ikke nogen reel Betydning saaledes som f. Ex. for Stiftstidenderne. De Fordele, som ere ydede det nævnte Blad, støtte sig paa en lang Række af enkelte Love, der paabyde, at visse Arter af Besjendtgjørelser skulde optages i det, og naar vi komme til at indsætte en Bestemmelse i Loven som den, der her er foreslaaet, troer jeg ikke, man med Billighed kan gaae videre end til at paalægge Regjeringen, at Besjendtgjørelsen skal indrykkes i dette Blad, men imod